

612

Besluit van 23 november 1990 tot vaststelling van het Rangschikkingsbesluit Natuurschoonwet 1928

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij van 4 mei 1990, nr. J. 905759, Directie Juridische en Bedrijfsorganisatorische Zaken, gedaan mede namens de Staatssecretaris van Financiën;

Gelet op de artikelen 1, derde lid, en 2, tweede lid, van de Natuurschoonwet 1928 (Stb. 1989, 252);

De Raad van State gehoord (advies van 10 juli 1990, no. W11.90.0201);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij van 8 november 1990, nr. J. 9013303, uitgebracht mede namens de Staatssecretaris van Financiën;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Dit besluit verstaat onder:

- a. landgoed: landgoed in de zin van artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de Natuurschoonwet 1928 (Stb. 1989, 252);
- b. houtopstanden: bossen of andere houtopstanden, mits zij zijn aangeslagen en er na de aanplant tenminste twee jaren zijn verlopen, met dien verstande dat kweekgoed, kerstboomteelten, laagstamboomgaarden en snijgrienden niet worden gerekend tot houtopstanden;
- c. buitenplaats: een in oorsprong versterkt huis, een kasteel, buitenhuis of landhuis, eventueel met bijgebouwen en omgeven door een tuin of een park;
- d. historische tuin of historisch park: tuin of park waarvan de eerste aanleg dateert van vóór 1850 en welke aanleg nog herkenbaar aanwezig is;
- e. natuurterreinen: heidevelden, hoogveenterreinen, zandverstuivingen, duinterreinen, kwelders, schorren, gorzen, slikken, riet- en ruigtlanden, laagveenmoerassen, voor zover het geen landbouwgrond is.

Artikel 2

1. Om als een landgoed te kunnen worden aangemerkt, dient een onroerend goed te voldoen aan de volgende voorwaarden:

- a. de oppervlakte van het onroerend goed bedraagt tenminste 5 hectare;
- b. het onroerend goed vormt een aaneengesloten gebied;
- c. tenminste 30 percent van de oppervlakte van het onroerend goed is bezet met houtopstanden en
- d. het soort gebruik dat van het onroerend goed wordt gemaakt, maakt geen inbreuk op het natuurschoon.

2. Voorzover de niet met houtopstanden bezette terreinen, de opstallen en de wateren, alsmede het soort gebruik dat daarvan en van de met houtopstanden bezette terreinen wordt gemaakt, inbreuk maken op het natuurschoon, worden die terreinen, die opstallen en die wateren voor de toepassing van dit besluit niet gerekend deel uit te maken van het als landgoed aangemerkte onroerend goed.

3. Een onroerend goed wordt eveneens als een aaneengesloten gebied als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, aangemerkt, indien de samenstellende delen van dat onroerend goed gescheiden worden door een weg, dijk, spoorweg of waterloop die elk naar aard, verschijningsvorm of het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, geen inbreuk maakt op het natuurschoon van het onroerend goed.

4. Voor de toepassing van het eerste lid, onderdeel c, worden tot de met houtopstanden bezette oppervlakte van het onroerend goed mede gerekend kapvlakten, waarop een herplantplicht rust ingevolge de Boswet (Stb. 1961, 256) en welke niet groter zijn dan 15 percent van de oppervlakte van de met houtopstanden bezette terreinen tot ten hoogste 5 hectare, met dien verstande dat een kapvlakte van 0,5 hectare of minder wordt aangemerkt als een met houtopstanden bezet terrein.

Artikel 3

1. In afwijking van artikel 2, eerste lid, onderdelen a en c, kan een onroerend goed met een oppervlakte van minder dan 5 hectare als een landgoed worden aangemerkt, indien op dat onroerend goed een buitenplaats is gelegen met een architectonisch daarmee verbonden historische tuin of historisch park van tenminste 1 hectare en voorts op dat onroerend goed een beschermd monument is gelegen dat is ingeschreven in een register als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 (Stb. 638).

2. In afwijking van het bepaalde in artikel 2, eerste lid, onderdeel c, kan een onroerend goed waarvan de oppervlakte voor tenminste 20 percent met houtopstanden is bezet als landgoed worden aangemerkt, indien de oppervlakte voorts voor tenminste 50 percent bestaat uit natuurterreinen.

Artikel 4

Als inbreuk makend op het natuurschoon, bedoeld in artikel 2, tweede lid, wordt in ieder geval beschouwd de omstandigheid dat terreinen die op het onroerend goed zijn gelegen, zijn ingericht of worden gebruikt:

- a. voor industriële doeleinden;
- b. voor mijnbouw;
- c. voor glastuinbouw;
- d. als stortplaats voor afval;
- e. als opslagplaats voor andere materialen dan die afkomstig uit of bestemd voor de land- en bosbouw op het onroerend goed;
- f. voor auto- of motorsport;
- g. voor intensieve dag- of verblijfsrecreatie anders dan terreinen die zijn ingericht met inachtneming van het bepaalde in artikel 6, tweede lid.

Artikel 5

Onverminderd het bepaalde in artikel 4 wordt als inbreuk makend op het natuurschoon, bedoeld in artikel 2, tweede lid, in ieder geval niet beschouwd de omstandigheid dat op het onroerend goed:

- a. parken of tuinen zijn gelegen, die behoren bij een buitenplaats;
- b. landschappelijk aangelegde parken of landschapsstructuren die vanouds behoren bij een buitenplaats zijn gelegen, waarvan de eerste aanleg dateert van vóór 1850, welke nog herkenbaar aanwezig is, en voorts op dat onroerend goed een beschermd monument dat is ingeschreven in een register als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 is gelegen;
- c. terreinen zijn gelegen, die vanouds het vrije uitzicht mogelijk maken op of vanuit een op dat onroerend goed gelegen opstal daterend van vóór 1850, voor zover die terreinen aan weerszijden worden begrensd door houtopstanden;
- d. opstallen zijn gelegen, die vóór 1 januari 1940 zijn gebouwd en die na de genoemde datum uiterlijk hun karakter hebben behouden;
- e. andere opstallen dan die bedoeld in onderdeel e zijn gelegen, indien zij grotendeels functioneel zijn voor de instandhouding of voor het beheer van het onroerend goed, en die, ingeval zij door hun verschijningsvorm inbreuk maken op het natuurschoon, aan het oog zijn onttrokken door beplanting;
- f. waterpartijen voorkomen, dan wel waterlopen die noodzakelijk zijn voor de waterhuishouding van het onroerend goed;
- g. terreinen zijn gelegen, die worden gebruikt voor de landbouw voor zover elk van die terreinen:

1°. een oppervlakte van 5 hectare niet te boven gaat, of, zo dit meer is, die oppervlakte niet meer bedraagt dan 5 percent van de oppervlakte van het onroerend goed tot een maximale oppervlakte van 20 hectare, en de omtrek van dat terrein voor tenminste 75 percent is omgeven door houtopstanden, dan wel de omtrek van dat terrein voor tenminste 50 percent is omgeven door een nagenoeg aaneengesloten houtopstand en voorts visueel van de aangrenzende terreinen is gescheiden door een of meer bomen die bepalend zijn voor het landschap;

2°. tezamen met een of meer aangrenzende, niet door houtopstanden gescheiden, voor de landbouw gebruikte terreinen een oppervlakte van 20 hectare niet te boven gaat en de gezamenlijke omtrek van die terreinen voor 100 percent is omgeven door houtopstanden;

h. parkeerterreinen van beperkte omvang zijn gelegen, voor zover deze zijn bestemd voor gebruik door de eigenaar, door de gebruiker of door de bezoekers van het onroerend goed.

Artikel 6

1. als inbreuk makend op het natuurschoon, bedoeld in artikel 2, tweede lid, wordt niet beschouwd de omstandigheid dat op het onroerend goed een of meer kampeerterrinen zijn gelegen, mits:

- a. op een onroerend goed met een oppervlakte van tenminste 25 hectare niet meer dan één kampeerterrin is gelegen;
- b. op een onroerend goed met een oppervlakte van tenminste 100 hectare niet meer dan twee kampeerterrinen zijn gelegen;
- c. op een onroerend goed met een oppervlakte van tenminste 250 hectare niet meer dan drie kampeerterrinen zijn gelegen.

2. Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder kampeerterrin verstaan een terrein dat is ingericht of kennelijk duurzaam wordt gebruikt voor het kamperen en:

- a. waarvan de oppervlakte niet groter is dan 1 hectare;

- b. dat niet is gelegen op een natuurterrein, dan wel in een historisch park of in een historische tuin;
- c. dat, wat betreft een onroerend goed met een oppervlakte van tenminste 100 hectare, op meer dan 500 meter van een ander kampeerterrain op dat onroerend goed is gelegen;
- d. waarop geen andere voorzieningen zijn aangebracht dan die voor de toevoer van gas, electriciteit en water en voor sanitaire behoeften;
- e. waarop geen vaste standplaatsen zijn aangelegd.

Artikel 7

1. Bij een verzoek aan Onze Ministers van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en van Financiën om een onroerend goed aan te merken als een landgoed moeten worden overgelegd:

- a. uittreksels uit de kadastrale legger en uit de kadastrale plans die op het onroerend goed betrekking hebben;
- b. een beschrijving, overeenkomstig een door die ministers vast te stellen model, van:
  - 1°. de vanuit een oogpunt van natuurschoon kenmerkende structuren en elementen van het onroerend goed;
  - 2°. de hoedanigheid van de terreinen, de opstallen en het soort gebruik dat van die terreinen en van die opstallen wordt gemaakt;
- c. een beschrijving van de historische ontwikkeling van het onroerend goed;
- d. een topografische kaart (schaal 1 : 10.000) van het onroerend goed, waarop de in onderdeel b, onder 1°, bedoelde structuren en elementen zijn aangegeven.

2. Indien met betrekking tot een onroerend goed regelen inzake openstelling voor het publiek ter goedkeuring aan Onze Ministers van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en van Financiën worden voorgelegd, dienen op een afzonderlijke topografische kaart (schaal 1 : 10.000) de wegen en paden die voor het publiek toegankelijk zijn, te worden aangegeven.

Artikel 8

1. Op de in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, bedoelde uittreksels wordt aangetekend dat de afgifte kosteloos is geschied ingevolge de Natuurschoonwet 1928.

2. Indien het in artikel 7, eerste lid, bedoelde verzoek niet binnen een jaar na de afgifte van de uittreksels bij Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is ingekomen, wordt het voor afgifte van uittreksels verschuldigde gewone recht alsnog door de hypotheekbewaarder ingevorderd.

Artikel 9

1. Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

2. Dit besluit kan worden aangehaald als: Rangschikkingsbesluit Natuurschoonwet 1928.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 8 januari 1991, nr. 5.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 23 november 1990

Beatrix

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

Uitgegeven de *eenendertigste* december 1990.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

De Natuurschoonwet 1928 (hierna ook wel aangeduid als NSW) is ingrijpend gewijzigd bij de Wet van 25 mei 1989 (Stb. 1989, 205) tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964.

Het nieuwe artikel 1, derde lid, van de NSW bepaalt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld inzake de voorwaarden waaraan een onroerend goed moet voldoen om als een landgoed in de zin van de NSW te kunnen worden aangemerkt.

Het nieuwe artikel 2, tweede lid, van de NSW schrijft voor dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke bescheiden naast een beschrijving van de karakteristieke verschijningsvorm van het onroerend goed en de uittreksels uit het kadaster bij een verzoek om rangschikking dienen te worden overgelegd. Daarbij dienen regels te worden gesteld betreffende de inhoud van die bescheiden.

Het onderhavige besluit geeft uitvoering aan de evengenoemde delegatiebepalingen van de NSW.

Bij koninklijk besluit van 14 juni 1989 is de Wet tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964 op 29 juni 1989 in werking getreden (Stb. 1989, 206).

De in de Tweede Kamer der Staten-Generaal bij de behandeling van de genoemde wijzigingswet naar voren gebrachte vrees dat toepassing van de onderhavige rangschikkingscriteria zal leiden tot onttrekking aan de NSW van reeds gerangschikte, uit het oogpunt van natuurschoon waardevolle landgoederen, heeft genoopt tot nader onderzoek naar de gevolgen van de toepassing op reeds gerangschikte landgoederen.

Dit heeft ertoe geleid dat de inwerkingtreding van het onderhavige besluit niet tegelijk met die van de wijzigingswet heeft plaatsgevonden. Hoewel dit op zich onwenselijk is, heeft dit geen gevolgen voor de eigenaren van onroerende goederen die ná de inwerkingtreding van de genoemde wet en vóór die van dit besluit, een verzoek om rangschikking hebben ingediend. De aanvragen worden op voet van de criteria zoals vastgelegd in het onderhavige besluit behandeld en de fiscale gevolgen gelden vanaf de datum waarop het verzoek is binnengekomen.

De beslissingen op de aanvragen kunnen evenwel pas genomen worden na inwerkingtreding van het besluit.

Over het ontwerp van deze algemene maatregel van bestuur zijn adviezen ontvangen van de Natuurbeschermingsraad, de Stuurgroep Particuliere Natuurschoonwetlandgoederen, de Bosbouwvoorlichtingsraad en het Bosschap. Deze adviezen zijn overwegend positief. Met name de voorgestelde regeling voor de rangschikking van landbouwgronden wordt in de adviezen van de Natuurbeschermingsraad en het Bosschap met instemming genoemd. Op de adviezen zal te bestemder plaatse in de artikelsgewijze toelichting worden teruggekomen. Naar aanleiding van de adviezen en de mondelinge behandeling in de Tweede Kamer der Staten-Generaal van het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de vorenvermelde wetswijziging, zijn in het ontwerp enkele wijzigingen aangebracht.

De opzet van het onderhavige besluit is als volgt.

In artikel 1 wordt een aantal begripsbepalingen gegeven.

In de artikelen 2 en 3 zijn algemene criteria opgenomen, waaraan een onroerend goed tenminste moet voldoen om voor rangschikking als NSW-landgoed in aanmerking te komen. In de artikelen 4, 5 en 6 zijn

voorts enige specifieke criteria van kwalitatieve aard opgenomen die bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of een aangemeld onroerend goed geheel of gedeeltelijk al dan niet als een NSW-landgoed kan worden aangemerkt.

In de artikelen 7 en 8 zijn regels gesteld met betrekking tot de bescheiden en de inhoud daarvan, die in acht moeten worden genomen bij een verzoek om rangschikking.

Zoals bij de behandeling van het wetsvoorstel tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964, in de Tweede Kamer der Staten-Generaal door de eerste ondergetekende is toegezegd, zal voor de afloop van de in de wijzigingswet opgenomen overgangstermijn, een evaluatie plaatsvinden van de toepassing van de in het onderhavige besluit vastgelegde rangschikkingscriteria op de landgoederen die zijn gerangschikt vóór de inwerkingtreding van de genoemde Wet tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964. Indien mocht blijken dat de toepassing zal leiden tot substantiële onttrekking van cultuur-historisch en landschappelijk bijzonder waardevolle structuren van landgoederen, zal alsdan aanpassing van de rangschikkingscriteria kunnen plaatsvinden.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

In artikel 1 zijn vijf begripsbepalingen opgenomen. Met de omschrijving van het begrip landgoed in onderdeel a wordt tot uitdrukking gebracht dat het in artikel 1, eerste lid, onderdeel a, van de NSW neergelegde algemene kader tot uitgangspunt moet worden genomen bij de beoordeling of een onroerend goed als NSW-landgoed kan worden aangemerkt. In de artikelen 2 tot en met 6 van het besluit wordt dit algemene kader nader gepreciseerd.

In onderdeel b wordt bepaald dat voor de toepassing van het besluit onder houtopstanden mede worden verstaan bossen. Voorts wordt in dit onderdeel voorgeschreven dat de houtopstanden moeten zijn aangeslagen.

Dit is een essentiële voorwaarde, omdat alleen aangeslagen houtopstanden duurzaam kunnen bijdragen aan het natuurschoon. In verband hiermee is tevens de eis gesteld dat na de aanplant tenminste twee jaren moeten zijn verlopen. Dit is vooral van belang voor nieuw te vormen landgoederen. Met de termijn van twee jaren is aangesloten bij de nieuwe Regeling bijdragen bos- en landschapsbouw (Stcrt. 1988, nr. 170). In deze regeling wordt voorzien in een controlemoment met betrekking tot nieuw aangelegd bos na twee jaren, mede in verband met de uitbetaling van de bijdrage die voor dat doel is toegekend. In het slot van onderdeel b wordt een aantal met name genoemde beplantingen opgesomd die niet tot houtopstanden kunnen worden gerekend. Deze uitgezonderde houtopstanden zijn kweekgoed, kerstboomteelten, laagstamboomgaarden en snijgrienden. In dit verband moeten onder snijgrienden worden verstaan grienden die jaarlijks of eenmaal in de twee jaar tot op de stobben worden afgezet. De verschijningsvorm van de evengenoemde houtopstanden brengt mee dat deze niet wezenlijk of althans niet duurzaam bijdragen aan het natuurschoon van het onroerend goed. Wellicht ten overvloede wordt er overeenkomstig het advies van de Stuurgroep Particuliere Natuurschoonwet landgoederen, op gewezen dat hakgrienden wel worden gerekend tot houtopstanden.

In de onderdelen c en d wordt een begripsomschrijving gegeven van een buitenplaats, onderscheidenlijk een historische tuin of een historisch park ter wille van de toepassing van het in artikel 3, eerste lid, geformuleerde rangschikkingscriterium.

Met de begripsomschrijving van een historische tuin of een historisch park is aangesloten bij de omschrijving in artikel 4, aanhef en onderdeel b, van de Beschikking bijdragen achterstallig onderhoud historische parken, tuinen en buitenplaatsen (Stcrt. 1983, 199).

De definitie van het begrip buitenplaats komt overeen met die welke in de praktijk wordt gehanteerd door de Rijksdienst voor de Monumentenzorg. Uit de definitie volgt dat een boerderij niet wordt begrepen onder het begrip buitenplaats.

Met de begripsomschrijving in onderdeel e wordt aangesloten bij de definitie van natuurterreinen in de Wet agrarisch grondverkeer (Stb. 1981, 248).

Artikel 2

In artikel 2 zijn de algemene criteria opgenomen waaraan een onroerend goed tenminste moet voldoen om als een landgoed te kunnen worden aangemerkt. Deze criteria zijn ontleend aan de huidige rangschikkingspraktijk. Zo moet het onroerend goed een bepaalde minimale oppervlakte hebben.

In het eerste lid, onderdeel a, wordt bepaald dat die minimale oppervlakte tenminste 5 hectare bedraagt. In dit verband wordt opgemerkt dat onder onroerend goed en onder de oppervlakte daarvan moeten worden verstaan het NSW-landgoed als zodanig en de oppervlakte van dat landgoed. Indien derhalve van een aangemeld onroerend goed delen niet voor rangschikking in aanmerking komen, wordt voor de toepassing van dit besluit als onroerend goed alleen aangemerkt het als landgoed gerangschikte gedeelte. Dezelfde redenering geldt ook voor de oppervlakte. De oppervlakte van de niet-gerangschikte delen maakt dus geen deel uit van de oppervlakte van het onroerend goed. In dit verband moge voorts worden verwezen naar de toelichting op het tweede lid van artikel 2. De karakteristieke verschijningsvorm brengt mee dat het onroerend goed een eenheid vormt en dat zijn samenstellende onderdelen een zekere samenhang vertonen. In het eerste lid, onderdeel b, wordt daarom bepaald dat het onroerend goed een aaneengesloten gebied moet vormen.

Het kan evenwel voorkomen dat een onroerend goed wordt doorsneden door al dan niet openbare wegen, dijken, spoorwegen of waterlopen. Deze omstandigheden behoeven een rangschikking als NSW-landgoed niet in de weg te staan, indien daardoor geen inbreuk wordt gemaakt op het natuurschoon en de eenheid van het onroerend goed of de samenhang van de samenstellende delen niet wordt verstoord. Zo lang aan deze voorwaarden wordt voldaan wordt een door wegen, dijken, spoorwegen of waterlopen doorsneden onroerend goed ook als een aaneengesloten gebied aangemerkt. Het derde lid van artikel 2 voorziet in deze uitzondering op de hoofdregel van het eerste lid, onderdeel b. Onverharde wegen, verharde wegen van maximaal 5 meter breed en niet geëlectriceerde enkelsporen zullen als regel niet als een inbreuk op het natuurschoon worden beschouwd.

Het wezenlijke kenmerk van een NSW-landgoed is dat dit geheel of gedeeltelijk wordt bezet met bossen of andere houtopstanden. In het eerste lid, onderdeel c, wordt daarom bepaald dat tenminste 30 percent van de oppervlakte van een onroerend goed moet zijn bezet met bossen of andere houtopstanden. Voor de bepaling van dit percentage houtopstanden tellen mee kapvlakten in bestaande bossen waarop een herplantplicht ingevolge de Boswet rust. Dit is bepaald in het vierde lid van artikel 2. In het algemeen maken kapvlakten onlosmakelijk deel uit van die bossen en dienen derhalve uit dien hoofde als bos te worden aangemerkt. Als regel betreft het hier kapvlakten van beperkte omvang die inherent zijn aan een normaal bosbeheer. Daardoor behoeft nog geen

noemenswaardige inbreuk op het natuurschoon van het onroerend goed te worden gemaakt. Dit wordt anders indien de kapvlakten van een grotere omvang zijn. In dit verband wordt gedacht aan kapvlakten die elk een grotere oppervlakte dan 5 hectare beslaan of, zo dit minder is, groter zijn dan 15 percent van de oppervlakte van de met houtopstanden bezette terreinen. Bij een dergelijk grote vlakte is het niet denkbeeldig dat op onaanvaardbare wijze inbreuk op het natuurschoon wordt gemaakt.

Alsdan kan zulk een kapvlakte niet als een met houtopstanden bezet terrein worden aangemerkt. Een kapvlakte met een oppervlakte van 0,5 hectare of minder wordt altijd als een met houtopstanden bezet terrein aangemerkt. Hiermee is de regeling overeenkomstig de adviezen van de Stuurgroep Particuliere Natuurschoonwet landgoederen en het Bosschap, aangepast aan de voorwaarden die gelden voor de toekenning van een herbebossingsbijdrage in het kader van de Regeling bijdragen bos- en landschapsbouw (Stcrt. 1988, 170).

Tenslotte bepaalt artikel 2, eerste lid, onderdeel d, dat het soort gebruik dat van het onroerend goed als geheel wordt gemaakt, geen inbreuk mag maken op het natuurschoon.

In het eerste lid van artikel 2 zijn de criteria opgenomen die betrekking hebben op de totaliteit van het onroerend goed. Indien zich echter op onderdelen van het onroerend goed een omstandigheid voordoet die als een inbreuk op het natuurschoon moet worden aangemerkt, behoeft een dergelijke omstandigheid niet te betekenen dat rangschikking als NSW-landgoed in het geheel niet kan plaatsvinden. Veelal is de inbreuk op het natuurschoon die zo'n omstandigheid teweeg brengt, van beperkte aard en heeft geen invloed op het natuurschoon van de rest van het onroerend goed. In het tweede lid van artikel 2 wordt bepaald dat indien de inbreuk op het natuurschoon zich alleen voordoet met betrekking tot een bepaald terrein, een opstal of een water, dat terrein, die opstal of dat water niet voor rangschikking als NSW-landgoed in aanmerking komt.

Het bepaalde in het tweede lid wordt nader gepreciseerd, zij het geenszins limitatief, in de artikelen 4 en 5, alsmede in artikel 6. Indien de specifieke toetsingscriteria van deze artikelen geen of slechts ten dele toepassing kunnen vinden, dient getoetst te worden aan het algemene criterium van de inbreukbepaling van artikel 2, tweede lid. Met betrekking tot het inbreuk maken op het natuurschoon wordt nog het volgende opgemerkt. Niet alleen wordt daarbij gelet op het gedeelte van het onroerend goed waar de inbreuk zich voordoet, maar ook op de uitstralingseffecten daarvan op de omgeving waardoor die omgeving ook van rangschikking wordt uitgesloten. Zo kan bijvoorbeeld de aanwezigheid van een parkeerterrein dat niet voldoet aan de regels van dit besluit tot gevolg hebben dat zowel het terrein waar dat parkeerterrein is gelegen als een daarnaast gelegen gedeelte niet voor rangschikking in aanmerking komt. Daarbij kan worden gedacht aan de gevallen waarin op dat gedeelte door parkeerders schade is toegebracht aan de vegetatie of de grond is vervuild.

Artikel 3

In artikel 3 zijn twee uitzonderingen opgenomen op de in artikel 2 opgenomen algemene regeling. Het eerste lid ziet met name op onroerende goederen met een oppervlakte van minder dan 5 hectare waarop een buitenplaats met een architectonisch daarmee verbonden historisch park of historische tuin is gelegen. Het samengaan van cultuurhistorische waarde en natuurschoon is van een dermate groot belang dat zulks de rangschikking van dergelijke onroerende goederen als NSW-landgoed

rechtvaardigt. In dit verband wordt gedacht aan de historische parken en tuinen van nationaal belang, zoals deze onder andere worden getypeerd in het Meerjarenprogramma Natuur- en Landschapsbehoud 1987-1991 (Kamerstukken II 1986-1987, 19 713). De thans voorgestelde formulering van artikel 3, eerste lid, wijkt af van het voorstel zoals dat naar de adviesorganen is gestuurd. Hiermee is geen inhoudelijke wijziging, maar slechts een verduidelijking beoogd.

Wat wordt verstaan onder een historische tuin of een historisch park, is omschreven in artikel 1, onderdeel d. Voorts dient op dat onroerend goed een beschermd monument dat is ingeschreven in een register als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 (Stb. 638) te staan. Dit behoeft niet noodzakelijk het hoofdhuis van de buitenplaats te zijn; voldoende is dat een of meer bijgebouwen of een andere opstal die ooit behoorden tot de buitenplaats nog aanwezig zijn. Er behoeft niet te worden voldaan aan het criterium van artikel 2, eerste lid, onderdeel c, dat het onroerend goed voor tenminste 30 percent moet zijn bezet met bossen of andere houtopstanden. Gelet op de betrekkelijke geringe oppervlakte van een historisch park of een historische tuin, is dit een te stringent criterium.

Wel dient te worden voldaan aan de criteria dat het onroerend goed een aaneengesloten gebied vormt en dat zijn onderdelen of het soort gebruik dat daarvan wordt gemaakt, geen inbreuk maakt op het natuurschoon. Hier zij verwezen naar artikel 2, eerste lid, onderdelen b en d, en tweede lid. In het tweede lid is uitvoering gegeven aan de wens van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, neergelegd in de motie-De Grave c.s. (Kamerstukken II 1988/89, 20 089, nr. 14) dat indien de oppervlakte van het onroerend goed voor tenminste 50 percent uit natuurterreinen bestaat, dit onroerend goed niet voor tenminste 30 percent met houtopstanden bezet behoeft te zijn, maar dat kan worden volstaan met een bezettingsgraad van tenminste 20 percent aan houtopstanden. Volledigheidshalve zij vermeld dat naast de 50 percent aan natuurterreinen tenminste 20 percent van de totale oppervlakte van het landgoed met houtopstanden moet zijn bezet, waarbij voor de berekening van het laatstgenoemde percentage de houtopstanden geen deel uit mogen maken van de natuurterreinen. Met natuurterreinen wordt bedoeld op de gebieden die blijkens artikel 1, onder e, onder de definitie van natuurterreinen vallen, te weten heidevelden, hoogveenterreinen, zandverstuivingen, duinterreinen, kwelders, schorren, gorzen, slikken, riet- en ruigtlanden en laagveenmoerassen. Van de natuurterreinen maken geen landbouwgronden deel uit.

Artikel 4

In de toelichting op artikel 2, tweede lid, dat een algemeen criterium bevat voor het maken van inbreuk op het natuurschoon, is opgemerkt dat in de artikelen 4, 5 en 6 dat criterium nader is gepreciseerd. Gekozen is voor een opzet waarin in artikel 4 een aantal gevallen wordt opgesomd, die rangschikking als NSW-landgoed in de weg staan en in artikel 5 een aantal gevallen wordt genoemd, die geen belemmering voor rangschikking behoeven te zijn. Tenslotte is in artikel 6 een specifieke regeling opgenomen met betrekking tot kampeerterreinen.

Met de woorden «in ieder geval» in de aanhef van artikel 4 wordt tot uitdrukking gebracht dat de opsomming niet limitatief is. Er kunnen dus nog andere omstandigheden dan die genoemd in de onderdelen a tot en met g zijn, die niet tot rangschikking kunnen leiden. Alsdan dienen die andere omstandigheden te worden getoetst aan het algemene criterium van artikel 2, tweede lid.

De in de onderdelen a tot en met g genoemde omstandigheden spreken in het algemeen voor zichzelf.

De in onderdeel b genoemde mijnbouw ziet op de winning van delfstoffen en aardgas, alsmede op zandafgravingen en dergelijke.

De in onderdeel c genoemde glastuinbouw ziet op de bedrijfsmatig geëxploiteerde cultuurgrond met behulp van kassen of warenhuizen.

Met de in onderdeel e genoemde materialen wordt bedoeld op alle produkten en stoffen van welke aard, hoedanigheid of omvang dan ook.

Het gebruik van terreinen voor auto- of motorsport, bedoeld in onderdeel f, wordt als een inbreuk op het natuurschoon aangemerkt, indien sprake is van een regelmatig en als gevolg daarvan herkenbaar gebruik voor die activiteiten. Meer in het bijzonder wordt hierbij gedacht aan auto- en motorcrossen.

Met de in onderdeel g genoemde terreinen voor intensieve dag- of verblijfsrecreatie wordt bijvoorbeeld bedoeld op speeltuinen, pretparken, sportterreinen en soortgelijke recreatiegebieden, alsmede op zwembaden en complexen vakantiehuisjes. In het algemeen gaat het hier om terreinen waarop gebruik wordt gemaakt van een sterk geconcentreerd voorzieningenpakket ten behoeve van de recreatie of van één grote recreatievoorziening en waar relatief veel mensen per oppervlakte-eenheid aanwezig zijn. Ook permanente kampeerterreinen die niet voldoen aan de criteria gesteld in artikel 6, tweede lid, worden gerekend tot terreinen voor intensieve verblijfsrecreatie.

Artikel 5

Evenals in artikel 4 is in artikel 5 het algemene criterium van artikel 2, tweede lid, nader gepreciseerd. In artikel 5 wordt een aantal gevallen opgesomd, waarin de hoedanigheid van een terrein, het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, de op een onroerend goed gelegen opstallen en de daarop voorkomende wateren geen belemmering behoeven te zijn voor rangschikking als NSW-landgoed. Evenals de opsomming in artikel 4 is ook die in artikel 5 niet limitatief. In de aanhef van het eerste lid van artikel 5 is tot uitdrukking gebracht dat, indien zich op de in dit artikel bedoelde terreinen een van de in artikel 4 genoemde omstandigheden voordoet, die terreinen niet voor rangschikking als NSW-landgoed in aanmerking komen.

De in het eerste lid, onderdelen a tot en met c, bedoelde terreinen worden vooral gekenmerkt door hun cultuurhistorische waarde – door menselijk toedoen is aan een terrein een bepaalde vorm of functie gegeven – die op zichzelf of in samenhang met de directe omgeving een bijdrage levert aan het natuurschoon. Daartoe worden in ieder geval gerekend de parken of tuinen die behoren bij een buitenplaats (onderdeel a).

Met de in onderdeel b genoemde landschappelijke aangelegde parken of landschapsstructuren wordt bedoeld op de gevarieerde landschappelijke situatie die veelal zo kenmerkend is voor buitenplaatsen, met name die welke in de zogenaamde Engelse landschapsstijl zijn aangelegd. Het betreft hier doorgaans grootschalig aangelegde parken waarvan ook landbouwgronden deel kunnen uitmaken. In een concrete situatie kan er reden zijn om voor landbouwgronden een uitzondering te maken op de in onderdeel g opgenomen criteria van de maximaal toelaatbare oppervlakte. Dit is bijvoorbeeld het geval in een situatie waarin landbouwgrond van een grotere omvang vanouds onderdeel heeft uitgemaakt van het kenmerkende historische karakter van de buitenplaats. Het criterium voor een landschappelijk aangelegd park of een aangelegde landschapsstructuur is dat deze vóór 1850 moet zijn aangelegd en de aanleg daarvan nog in herkenbare vorm aanwezig moet zijn. Voorts is daarbij een vereiste dat op het desbetreffende onroerende goed een beschermd

monument in de zin van de Monumentenwet is gelegen. Dit behoeft niet noodzakelijkerwijs het hoofdhuis te zijn. Volstaan kan worden met de aanwezigheid van een of meer bijgebouwen, dan wel andere opstallen die ooit hebben behoord tot de buitenplaats.

Met de in onderdeel c genoemde terreinen wordt gedoeld op zogenaamde zichtassen van historische buitenplaatsen. Het gaat hier om terreinen die weliswaar aan twee zijden zijn begrensd door bossen of bomen, doch die zelf zijn vrijgehouden van opgaand geboomte met het doel om vanuit het hoofdhuis of vanuit een andere opstal, zoals een prieel of theekoepel, van een vrij uitzicht te kunnen genieten. Bij deze terreinen staat het cultuurhistorische belang op de voorgrond. Vandaar dat als voorwaarde wordt gesteld dat de opstal van waaruit de zichtas loopt, moet dateren van vóór 1850. Tenzij het historische karakter van de zichtas zich daartegen verzet, is het niet uitgesloten dat de in die zichtas gelegen gronden worden gebruikt als landbouwgrond. Alsdan rechtvaardigt deze omstandigheid dat een uitzondering wordt gemaakt op de in onderdeel g opgenomen criteria inzake de maximaal toelaatbare oppervlakte van landbouwgrond.

Opgemerkt wordt nog dat de bossen of andere houtopstanden die de zichtas aan weerszijden begrenzen, zich moeten bevinden op het onroerend goed waarvoor rangschikking wordt gevraagd. Ingevolge onderdeel d vormt de aanwezigheid van de aldaar genoemde opstallen geen omstandigheid die beschouwd moet worden als een inbreuk op het natuurschoon indien deze opstallen vóór 1 januari 1940 zijn gebouwd en indien hun karakter na die datum niet meer is gewijzigd. Voor het leeftijds criterium van – thans – globaal 50 jaar is uitgegaan van de ouderdomsgrens die in de Monumentenwet wordt gehanteerd als criterium voor de beoordeling of een gebouw als monument in de zin van die wet kan worden aangemerkt. De aanwezigheid van opstallen, die oorspronkelijk vóór 1940 zijn gebouwd en bijvoorbeeld als gevolg van brand of oorlog zijn verwoest, en pas na 1940 zijn herbouwd, wordt evenmin beschouwd als een omstandigheid die inbreuk maakt op het natuurschoon indien de wederopbouw heeft plaatsgevonden naar een toestand van de opstal van vóór 1940.

Met de in onderdeel e genoemde opstallen wordt bijvoorbeeld gedoeld op agrarische bedrijfsgebouwen. Ook woongedeelten van boerderijen of andere woningen kunnen tot deze categorie worden gerekend, indien deze boerderijen of woningen grotendeels, dat wil zeggen voor meer dan de helft, functioneel zijn voor het beheer van het landgoed. Onder de hier bedoelde opstallen kunnen vallen de op natuur en milieu-educatie gerichte voorzieningen, zoals bezoekerscentra. Aan de wens van de Stuurgroep Particuliere Natuurschoonwetlandgoederen en het Boschap om in onderdeel e de zinsnede «voor de instandhouding en voor het beheer» te vervangen door «voor de instandhouding of voor het beheer» is tegemoet gekomen, hetgeen ook overeenstemt met de opmerking van de eerste ondergetekende ter zake bij de behandeling van het wetsvoorstel tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964 in de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Handelingen II 1988/89, blz. 5443).

Met de bepalingen in onderdeel f wordt buiten twijfel gesteld dat de aanwezigheid van waterlopen die noodzakelijk zijn voor de waterhuishouding van het onroerend goed of van waterpartijen de rangschikking als NSW-landgoed niet in de weg behoeft te staan.

Ingevolge onderdeel g kunnen landbouwgronden deel uitmaken van een NSW-landgoed, mits aan een aantal voorwaarden is voldaan. Een terrein dat als landbouwgrond wordt gebruikt mag een bepaalde maximale oppervlakte niet overschrijden. Ingevolge onderdeel g, ten 1°, bedraagt die maximale oppervlakte 5 hectare. Bij grote landgoederen

komen echter landbouwterreinen met een grotere oppervlakte voor zonder dat daarbij sprake is van een inbreuk op het natuurschoon.

Met het oog op deze situatie kan de oppervlakte van een landbouwterrein ook groter zijn dan 5 hectare, maar mag deze niet meer bedragen dan 5 percent van de oppervlakte van het als NSW-landgoed gerangschikte onroerend goed, tot een maximum van 20 hectare. Deze oppervlaktenorm heeft betrekking op een enkel landbouwterrein.

Als één aaneengesloten landbouwterrein wordt ook aangemerkt een landbouwterrein dat wordt doorsneden door sloten, wegen, paden en dergelijke die geen inbreuk maken op het natuurschoon.

Voorts moet een als landbouwgrond gebruikt terrein ingevolge onderdeel g, ten 1°, voor tenminste driekwart van zijn omtrek omgeven zijn door bossen of andere nagenoeg aaneengesloten houtopstanden die op het onroerend goed zelf gelegen moeten zijn. Houtopstanden worden in ieder geval als aaneengesloten beschouwd indien het gaat om: houtwallen, houtkaden, houtsingels, hagen hoger dan 1 meter, boomrijen mits de bomen in deze rijen niet verder uit elkaar staan dan 8 meter, en lanen met een afstand in de rij tussen de bomen van maximaal 10 meter. Met betrekking tot de bomenrijen en de lanen geldt dat niet meer dan 25 percent van het aantal bomen dat deel uitmaakte van de oorspronkelijke aanleg, verloren gegaan mag zijn. Ingevolge dit onderdeel is het ook mogelijk dat de omtrek van het landbouwterrein voor slechts de helft van de omtrek is omgeven door bossen of andere nagenoeg aaneengesloten houtopstanden, doch dat de overige begrenzing met de aanliggende terreinen – die ook landbouwgronden kunnen zijn – wordt gemarkeerd door een of meer bomen die bepalend zijn voor het landschap. Onder zulke bomen worden verstaan bomen die in het oog springen en die kennelijk als solitair of als groep in stand worden gehouden. Dit brengt mee dat deze bomen een zekere hoogte en omvang moeten hebben bereikt en dat zij voorts relatief gaaf dienen te zijn. Een opgekroonde boom kan daarom veelal niet als een landschapsbepalende boom worden aangemerkt.

Ingeval landbouwterreinen die voldoen aan het bepaalde in onderdeel g, ten 1°, aan elkaar grenzen en niet door houtopstanden zijn gescheiden mag voorts ingevolge onderdeel g, ten 2°, de gezamenlijke oppervlakte van deze terreinen niet de 20 hectare te boven gaan, terwijl de gezamenlijke omtrek geheel door houtopstanden moet zijn omgeven.

Voor deze bepaling wordt een markering door een of meer landschapsbepalende bomen niet als een afscheiding door bossen of andere houtopstanden beschouwd. Het begrip landbouw moet hier in zijn ruime betekenis worden opgevat. Dit houdt onder meer in dat onder landbouwgronden mede worden begrepen de gronden waarop kweekgoed, kerstboomteelten, laagstamboomgaarden en snijgrienden voorkomen. Voorts wordt onder landbouw ook veeteelt verstaan. Ingevolge onderdeel h behoeft de aanwezigheid van een of meer parkeerterreinen rangschikking als NSW-landgoed niet in de weg te staan, mits die terreinen beperkt van omvang zijn. Wat onder beperkte omvang moet worden verstaan, hangt af van de concrete situatie ter plaatse. In beginsel dienen de parkeerterreinen alleen te zijn bestemd voor gebruik door de eigenaar, door de gebruiker of door de bezoekers van het onroerend goed.

Artikel 6

Ingevolge de aanhef van het eerste lid van artikel 6 behoeft ook de aanwezigheid van kampeerterreinen de rangschikking als NSW-landgoed niet in de weg te staan. Het aantal dient echter beperkt te zijn. Zo wordt een kampeerterrein op een onroerend goed met een oppervlakte van minder dan 25 hectare in beginsel als een inbreuk op het natuurschoon aangemerkt en zal deze omstandigheid niet tot rangschikking van het

desbetreffende terrein kunnen leiden. Op een onroerend goed met een oppervlakte die ligt tussen 25 en 100 hectare mag niet meer dan één kampeerterrein zijn gelegen. Bij een oppervlakte van tussen 100 en 250 hectare zijn twee kampeerterrainen toegestaan en bij een oppervlakte van 250 hectare of meer drie kampeerterrainen. Zie in dit verband het eerste lid, onderdelen a, b en c. Incidentele kampeeractiviteiten op niet speciaal daarvoor ingerichte kampeerterrainen door bijvoorbeeld groepen van verenigingen en dergelijke vallen buiten de werking van artikel 6.

In het tweede lid van artikel 6 zijn met betrekking tot kampeerterrainen enige beperkende voorwaarden opgenomen. Het betreft hier min of meer professioneel opgezette kampeerterrainen, derhalve terreinen die zijn ingericht of kennelijk duurzaam worden gebruikt voor het kamperen. De genoemde voorwaarden zijn ontleend aan de circulaire van 12 september 1985 inzake het kamperen op NSW-landgoederen, welke circulaire als bijlage 5 is opgenomen bij de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 25 mei 1989 (Stb. 1989, 205) tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964. Een voorwaarde is dat de oppervlakte van een kampeertrein niet groter is dan 1 hectare (onderdeel a). Voorts mag het niet zijn gelegen op een natuurterrein of in een historisch park of in een historische tuin (onderdeel b). Indien op een onroerend goed twee of meer kampeerterrainen zijn gelegen, dienen deze meer dan 500 meter van elkaar verwijderd te zijn (onderdeel c). Op het kampeertrein mogen geen andere voorzieningen worden aangebracht dan die voor de toevoer van gas, electriciteit en water en voor sanitaire behoeften (onderdeel d). Het is derhalve niet toegestaan dat ingrijpende voorzieningen, zoals campingwinkels en kantines worden aangebracht. De aanwezigheid van eenvoudige speeltuigen voor kinderen wordt niet als een ingrijpende voorziening beschouwd.

Op een kampeertrein mogen geen vaste standplaatsen worden aangelegd (onderdeel f). De strekking van deze voorwaarde is het weren van kampeermiddelen die voor langere tijd op het kampeertrein worden neergezet, zoals bijvoorbeeld stacaravans. De hiermee vaak gepaard gaande aanleg van afrasteringen, beschuttingen, terrassen, bestratingen en dergelijke moet worden voorkomen, omdat dit een onaanvaardbare inbreuk op het natuurschoon meebrengt.

Uitdrukkelijk wordt erop gewezen dat de in artikel 6, tweede lid, gestelde voorwaarden niet van invloed zijn op andere regelingen inzake het kamperen, zoals die zijn opgenomen in bijvoorbeeld de Kampeerwet (Stb. 1981, 372) en de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1962, 286).

Artikel 7

In artikel 7 worden de bescheiden genoemd, die moeten worden overgelegd bij een verzoek om rangschikking als NSW-landgoed en bij een verzoek om goedkeuring door Onze Ministers van de regels die ten behoeve van het betreffende landgoed zijn opgesteld inzake de openstelling van het landgoed voor het publiek. De Natuurbeschermingsraad heeft zijn instemming betuigd met het verplicht stellen van een beschrijving van het onroerend goed.

Artikel 8

Ingevolge het eerste lid van artikel 8 geschiedt de afgifte van de uittreksels uit de kadastrale legger en uit de kadastrale plans die bij een verzoek om rangschikking moeten worden overgelegd, kosteloos. Op deze stukken dient te worden aangetekend dat de kosteloze afgifte is geschied ingevolge de Natuurschoonwet 1928. Deze aantekening is van

belang in verband met het bepaalde in het tweede lid van artikel 8, dat voorschrijft dat het gewone recht alsnog verschuldigd is, indien niet binnen een jaar na afgifte van de uittreksels het verzoek om rangschikking bij de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is ingekomen.

Artikel 9

In het eerste lid van artikel 9 wordt de inwerkingtreding van het onderhavige besluit geregeld.

Aangezien dit besluit een uitvloeisel is van de Wet van 25 mei 1989 (Stb. 1989, 205) tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de vermogensbelasting 1964, is de in die wet opgenomen overgangsregeling ook van belang voor de toepassing van de bepalingen van dit besluit. De bepalingen van dit besluit zijn echter niet van toepassing op verzoeken om rangschikking die vóór de inwerkingtreding van de evengenoemde wijzigingswet bij de Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij zijn ingekomen. Ingevolge artikel III, vijfde lid, van de meergenoemde wijzigingswet blijven met betrekking tot die verzoeken de oude rangschikkingsvoorwaarden nog van toepassing. Ingevolge artikel III, tweede lid, van die wet worden verzoeken om herrangschikking evenwel beoordeeld aan de hand van de in dit besluit opgenomen criteria en voorwaarden.

Ingevolge het tweede lid van artikel 9 krijgt dit besluit als citeertitel «Rangschikkingsbesluit Natuurschoonwet 1928».

Dereguleringsstoetsing

Deze algemene maatregel van bestuur is opgesteld in overeenstemming met de toetsingscriteria, zoals die zijn opgenomen in de aanwijzingen inzake de toetsing van ontwerpen van wet en algemene maatregel van bestuur (Stcrt. 1985, 18). Ter toelichting wordt het volgende opgemerkt. Met dit besluit wordt beoogd meer duidelijkheid te verschaffen over de criteria en voorwaarden voor de rangschikking van onroerende goederen als landgoed in de zin van de Natuurschoonwet 1928.

De thans gehanteerde criteria hebben zich in de uitvoeringspraktijk ontwikkeld en zijn gedeeltelijk vastgelegd in ambtelijke instructies, die kunnen vervallen zodra de overgangsregeling haar belang heeft verloren. Het gaat hier met name om de Aanschrijving van de Minister van Financiën van 5 februari 1929, no. 66, Afdeling Indirecte Belastingen (PW no. 12.638), de Aanschrijving van de Minister van Financiën van 18 juli 1930, no. 56, Afdeling Indirecte Belastingen (PW no. 12.996) en de Aanschrijving van de Minister van Landbouw en Visserij en de Staatssecretaris van Financiën, van 12 september 1985, no. 85-10 100 en 285-13454, bestemd voor de Consulente Natuur, Milieu en Fauna-beheer en de Inspecteurs der Registratie en Successie. Het besluit houdt niet een verdergaand ingrijpen van de overheid in, maar een codificatie van de, op een enkel punt bijgestelde, regels van opgeschreven recht en pseudowetgeving.

Nieuw is het voorschrift dat bij een verzoek om rangschikking een beschrijving van het onroerend goed moet worden overgelegd. De beschrijving is uitvoerig toegelicht in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 25 mei 1989 (Stb. 1989, 205) tot wijziging van de Natuurschoonwet 1928 en van de Wet op de Vermogensbelasting 1964. Tegen een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking op een verzoek om rangschikking kan op grond van de Wet

administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen (Stb. 1975, 284) in beroep worden gegaan bij de Afdeling rechtspraak van de Raad van State.

Aangezien door dit besluit geen wijziging wordt aangebracht in de gang van zaken bij een verzoek om rangschikking, heeft de invoering daarvan geen verzwaring van de werkdruk van het bestuurlijk en justitieel apparaat tot gevolg.

De Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij,
J. D. Gabor

De Staatssecretaris van Financiën.
M. J. J. van Amelsvoort